

Recensie: Interview Josef Salvat

foto © Sony Music Entertainment Belgium

Recensie:

Josef Salvat is een Australische singer-songwriter die soulvolle en soms bezorgde electropop maakt. Zijn eerste EP "In Your Prime" kwam uit in 2014. Op die EP stonden hits als "Open Season" en een cover van Rihanna's "Diamonds". De nummers bleken een groot succes te zijn in Frankrijk, waardoor hij "Open Season" vertaalde naar het Frans. Zijn debuutalbum kwam uit in oktober 2015. In de andere landen kwam zijn album op 19 februari 2016 uit. De man wordt door kenners vergeleken met Gotye, Lana Del Rey en Morrissey. Josef Salvat speelt op 31 maart 2016 in de Vooruit in Gent.Â

Concertnews.be sprak met Josef Salvat.

Het eerste nummer dat u schreef was op dertienjarige leeftijd. Schrijft u nog steeds over dezelfde thema's?

Eigenlijk wel maar niet op dezelfde manier. Ik denk dat het nu zal stoppen. Ik schreef over deze thema's op het album en nu zal ik aan nieuwe zaken denken om over te schrijven. Ik heb al voor een lange tijd over dezelfde dingen geschreven. Het zijn vooral beschrijvingen van het leven. Ik zeg heel veel bitterzoete dingen. Het is zowel mooi als dodelijk. Dat is het concept waarover ik schrijf sinds ik 13 jaar oud was.

Het eerste nummer dat ik ooit geschreven heb, heette Eulogy. Dat ging over mijn grootmoeder die stierf in een auto-ongeluk. Dat was een moment waarop ik me erg slecht voelde en dus schreef ik er een nummer over. Ik maakte er een liefdesliedje van om het toegankelijk te maken. Er is altijd een bepaalde aibaarheid in verdriet. Het is een aangename plek om te zijn en dat vond ik bizar. Ik voelde me zelfs kwaad zonder reden en dat had ik nog nooit meegemaakt. Tegelijk ga ik ook de nostalgische kant op met herinneringen aan mijn grootmoeder. Tot dusver ben ik nog steeds geïnteresseerd in hetzelfde element van het leven.

Hoe heeft u uw plaats gevonden in de Australische muzikscene?

Ik heb dat nooit gedaan. Waar ik vandaan kom, spelen ze vooral folkmuziek. Ik noteerde alles op de piano. Ik studeerde in Canberra en daar was de scene erg folky. Ik speelde op vrije podia, bij vrienden thuis en in de zomer op tuinfestjes. Iedereen had daar piano's en ze speelden indie folknummers. Ik paste daar eigenlijk nooit in want mijn nummers hadden meer een popstructuur. Ze klonken wel folky maar ze hadden een duidelijk refrein. Dus toen zeiden ze: "Oeah, Josef is ambitieus". Dat was eigenlijk gewoon wat ik graag deed. Ik werd wel geaccepteerd maar ik paste er gewoon niet in. Dat is een beetje het verhaal van mijn leven.

De vrolijke nummers verbergen meestal de zware ondertoon van uw teksten. Wat is daar de reden voor?

Ik vind dat een zware tekst met een zware melodie overkill is. Sommige nummers op het album zijn wel wat melodramatisch. Toch staan ze op mijn album dus ik ben er wel trots op. Wanneer je een lieve tekst en een zoete melodie beschrijft, wordt het te veel net zoals bij een zware tekst en melodie. Dan is het niet gebalanceerd. bijvoorbeeld "Till I Find You" heeft een erg melodramatische songtekst. Toen ik "I've spent my life crumbling under the weights of expectation" schreef dacht ik: "Dit is geweldig. Het verwoordt precies hoe ik me voel". Wanneer ik er nu naar luister met die melodie er bij denk ik toch: "Ach, dat is toch net iets te veel". Ik probeer te schrijven over mijn ervaring van het leven en hoe ik daarop terugkijk.

U heeft rechten gestudeerd. Wat wilt u nog doen met het diploma?

Ik wil daar eigenlijk niets mee doen en heb daar nooit iets mee gedaan. Het was wel belangrijk voor mij om een diploma te hebben. Ik kreeg niet de normale opvoeding van mijn ouders. Ze waren niet zo goed met geld waardoor ik niet wist hoe het was om rekeningen te betalen. Er waren veel dingen in de wereld waar ik niets van wist. Vooral in vergelijking met andere kinderen in mijn school. Zij hadden een spaarrekening en zo'n dingen. De basis normale levensstijl. Mijn ouders waren meer kunstzinnig.

Ze waren geschokt wanneer ik rechten ging studeren. Voor mij was dat een soort van rebelleren. Telkens ik iets veranderde volgens de regels was dat rebels voor mij. Zelfs wanneer ik mijn eerste popnummer schreef was dat een soort van opstand. Zoals bijvoorbeeld wanneer ik besloot om Diamonds van Rihanna te gaan coveren. Mensen vroegen me waarom ik dat gebruikte. Ik was op zoek naar een nummer om te coveren. Toen kwamen er adverteerders met een aanbod om mijn cover te gebruiken in een advertentiefilmpje en ik zei meteen ja. Ik deed het dus voor het geld en dat was voor mij erg opstandelijk tegenover mijn ouders. Voor de meeste mensen was dat het tegenovergestelde.

Waar ik vandaan kom en de manier waarop ik ben opgevoed, is helemaal anders. Daarom heb ik rechten gestudeerd maar ik heb er niets mee aangevangen. Het heeft me niet geholpen met mijn carrière. Advocaten denken op een zeer gestructureerde en oncreatieve manier. Het heeft me na mijn schoolcarrière enkele jaren gekost om de schade te herstellen die ik had geleden.

In uw videoclips lacht u soms met de clichés van het artiestenleven. Waarom doet u dat precies?

Voor mij is het oncomfortabel om ze gewoon te accepteren. Ik kon gewoon de artiest zijn. Ik was er echt niet klaar voor om dat te worden. Voor mijn tweede album kan ik dat misschien wel accepteren maar nu nog niet. Ik wilde er nog niet van uitgaan dat ik een artiest was. Die filmpjes waren de enige manier om het artiestenleven binnen te stappen. Ik wilde tonen dat ik het nu ben en dat het echt zeer gek is. Waarom geloven mensen dit eigenlijk? Dus de enige manier waarop ik er comfortabel mee was, bleek door het allemaal in het belachelijke te trekken.

Bijvoorbeeld bij "Open Season". Dat is een popnummer dus het heeft een popvideo nodig. Ik moest een manier vinden om het op een aangename manier te brengen voor mezelf. Dus ik toonde gewoon de clichés en door dat te doen maakte ik meteen de perfecte popvideo.

Voelt u zich ondertussen al comfortabel met het feit dat u een popartiest bent?

Het is niet alleen het feit van een popartiest te zijn. Het is gewoon een artiest zijn dat moeilijk was voor mij. Nu voel ik mij al veel meer op mijn gemak bij die rol omdat ik een album heb. Ik voel dat ik nu wel verdien om hier te zijn op een manier dat ik het vroeger niet was. Ik had veel nummers die ik op voorhand uitbracht en waarvan mensen zeiden dat ze geweldig waren maar ik geloofde dat zelf niet.

Het is niet dat ik onzeker was over mijn muziek. Ik ben een Australiër en we zijn van nature erg teruggetrokken. We hebben daar zelfs een naam voor: Tall Poppy Syndrome. We houden er van om tot het centrum te behoren en iedereen als gelijken te zien. Het voelt nogal ongemakkelijk aan wanneer je boven de massa uitstijgt. Dus we moeten het zelf eerst zien te aanvaarden. In tegenstelling tot Amerikanen die meteen vol van zichzelf zijn. Zij heersen meteen en hebben het idee dat ze meteen groot gaan worden. Voor mij heeft het zeker een tijdje geduurd om daar te geraken.

Is het daarom dat u naar Europa bent gekomen, om uw perspectief te veranderen?

Nee daar was minder over nagedacht. Ik ben naar het Verenigd Koninkrijk verhuisd om twee redenen. Er waren twee producers waarmee ik wilde werken: Mark Ronson en Paul Epworth. Mark Ronson is nu erg groot dus het is Paul Epworth geworden die onder meer met Adele heeft gewerkt. In die tijd was Mark Ronson nog niet zo

bekend. "Back To Black" kwam net uit toen ik die beslissing nam. Wanneer ik naar het Verenigd Koninkrijk verhuisde, was Amy Winehouse al dood en was Back To Black immens. Ook de eerste plaat van Lily Allen "The Fear" is door hem geproduceerd.

Paul Epworth had Bloc Party gedaan en Lungs van Florence and the Machine, wat een geweldig album is. Dus ik wilde resoluut voor deze twee producers gaan. Ze maakten muziek op een manier zoals ik het wilde. Het Verenigd Koninkrijk heeft de ruimte om een artiest te laten groeien. Je hebt daar Mick Jagger en David Bowie maar ook vrouwen zoals Adele komen van daar. Ze zijn niet geïnteresseerd in de perfecte tanden, de ideale hoogte of het perfecte gewicht. Ze zijn enkel geïnteresseerd in interessante mensen.

Voelde u dat dit niet kon in Australië?

Op een bepaalde manier kan dit niet in Australië. De Australiërs hebben een heel hoge bullshit meter. Ze hebben het niet graag wanneer je niet authentiek bent. Wat ik volgens mij wel ben. Ik heb veel kunstzinnigheid in mij zoals bij mijn video's. Die zijn erg gestileerd. Dat is in Australië heel moeilijk om als idee te verkopen. Ze houden er wel van wanneer het af is. Vanuit een creatief perspectief vragen ze zich toch af waarom je zoiets doet en niet gewoon aan de muziek denkt.

Als resultaat daarvan komt er wel heel veel geweldige muziek uit Australië die zeer fris is omdat het niet veel toeters en bellen heeft. Zoals Courtney Barnett, zij maakt me echt trots om Australiër te zijn. Ze is geweldig en haar songteksten zijn zo natuurlijk. Niemand in de wereld zou de teksten schrijven op de manier waarop zij ze schrijft. Ze kan niet anders dan Australiër zijn en ik begrijp het. Tame Impala's Currents is mijn favoriet album van vorig jaar. Het is geweldig. Chet Faker is hetzelfde. Hij heeft misschien een klein beetje meer dat kunstzinnige maar hij ziet er nog steeds die gewone kerel met een baard uit. Zelfs op zijn Instagram zie je de normale gast uit Australië. Het is echt interessant omdat er zoveel geweldige muziek uitkomt zonder dat er daar iets meer rondhangt. Ik hou van dat kunstzinnige dus voor mij werkte het wel om in het Verenigd Koninkrijk te werken.

Hoe was het om als Australische artiest uw nummer te vertalen en te brengen in het Frans?

Ik heb daarvoor samengewerkt met Doriand. Mijn Frans is ok maar het is niet super. Een nummer is een zeer moeilijk gegeven omdat het geen letterlijke vertaling kan zijn. De rijmen werken niet altijd en soms werkt het woordspel niet. Dus het moet een bewerking zijn dat het ritme van de melodie aanvaardt. Het moet de originele mening van het nummer behouden. Doriand heeft mij daar geweldig mee geholpen om het echt Frans te doen klinken. Hij schrijft samen met veel groepen zoals Mika en heeft zelf een bescheiden carrière gemaakt. Hij helpt artiesten die in het Engels schrijven maar zingen in het Frans.

Ik ben op mijn vijftiende op uitwisseling geweest naar Parijs waardoor ik het accent al had. Hierdoor kon ik mijn nummers echt in het Frans brengen zonder dat iemand zou merken dat ik van Australië ben. Als ik een accent had dat opviel zou ik het nooit gedaan hebben. Het is net alsof je iemand zou horen zingen in het Engels die geen Engels kan, dat is vreselijk. Ik denk dat zoiets hetzelfde is voor een persoon die geen Frans kan. De Franse attitude zat wel in mijn nummers. Artiesten zoals Serge Gainsbourg en Jacques Brel hebben een soort spraakzame stijl in hun nummers. Ze vertellen een verhaal en er zit een melodie in. Het zit vol met lyrics dus er is een gesprek. Ze hebben me erg beïnvloed op de manier waarop ik songteksten ga schrijven. Wanneer ik nu terugkijk naar een nummer zoals "Hustler" is dat gewoon een gesprek, vooral de eerste strofe. Ik merk nu dat dit direct komt van mijn obsessie voor de Franse muziek.

U schrijft zelf uw nummers. Waarom vindt u het als popster zo belangrijk om uw eigen nummers te schrijven?

Voor mij was dat een zeer belangrijk aspect. Mijn ego nam het daar over. Ik denk dat als je jezelf een singer-songwriter noemt en je eerste album is niet volledig door jezelf geschreven, je niet thuis hoort in dat genre. Dan moet je jezelf een zanger noemen. Ik word wel omschreven als een popster maar ik zie mezelf liever als een singer-songwriter. Het was belangrijk voor mij dat ik mijn eerste album volledig zelf kon schrijven. Ik had een volledig leven tijd gehad om er aan te schrijven. Zo voelde ik mezelf twee jaar geleden. Nu maakt mij dat niets meer uit.

Ik zou wel nooit een nummer zingen dat iemand anders heeft geschreven. Als het een wonderbaarlijk nummer is, zou ik daar natuurlijk geen nee tegen zeggen. Ik wil de best mogelijke muziek uitbrengen. Wanneer ik een andere song zou tegenkomen die ik zelf niet heb geschreven, maar die wel onwaarschijnlijk goed is dan zou ik dat natuurlijk willen zingen. Ik heb ondertussen de deugd ontdekt om met andere schrijvers samen te werken en dat is geweldig. De nummers worden beter als je er met twee aan werkt. Ik denk niet dat ik nog een volledig album op mijn eentje zal schrijven. Dat is echt moeilijk. Voor mijn eerste plaat had ik zes jaar tijd, nu slechts zes maanden.

Welk nummer op de debuutplaat heeft het meeste betekenis voor u?

Er is één nummer dat op de internationale versie van het album staat. Hier in België kan je zowel de Franse als de internationale versie kopen. Als je al één zou kopen, koop de internationale. Daarop staat een nummer "Every Night", dat ik al even geleden uitbracht. Het is een erg simpel nummer gedreven door zijn baslijn. Er is iets aan het nummer waar ik echt van hou. Uit alles wat ik deed, klinkt dat nummer nog steeds het meest fris. Het is zeer invloedrijk om te kijken waar ik hier mee naartoe kan. "Hustler" is een erg persoonlijk nummer voor mij. Veel mensen identificeren mij met dat nummer.

Welke samenwerkingen blijven u het meeste bij?

Ik heb met veel verschillende mensen samengewerkt waarvan ik al lang droomde om er mee samen te werken. Zo wilde ik al lang met Justin Parker samenwerken. Hij schreef onder meer "Video Games", "Born To Die" van Lana Del Rey & "Stay" van Rihanna. Met hem ging dat perfect en we werken nu al iets meer dan drie jaar samen. Er zijn ook personen geweest waarmee het helemaal niet werkte. Omdat het hen niets kan schelen of omdat ze al zo groot zijn. De beste persoon om mee te werken is iemand die ik nog niet ken. Iemand die nog hongerig is en die zo'n creatieve energie heeft als ik. Mijn fantasie is om hem tegen te komen op het perfecte moment.

Wat zijn uw muzikale invloeden geweest voor deze plaat?

Ieder nummer is in een andere periode geschreven omdat ik niet het idee had dat ik een album aan het schrijven was. Dus het is moeilijk om mijn invloeden te vinden. Zo is "Hustler" in 2009 geschreven, "Night Swim" het recentste, startte in 2014 en werd gefinaliseerd in 2015. Dus er zit al een tijd van zes jaar tussen. Met "Closer" luisterde ik veel naar 80's disco zoals Donna Summer en Bony M. Geen enkel ander nummer op de plaat klinkt zoals dat. Hierdoor is het zo dat ieder nummer op de plaat klinkt alsof het van een ander genre afkomstig is.

U hebt al met onder meer Tourist en Gryffin samengewerkt. Staan er nog dj's op uw verlanglijstje?

De samenwerking met Gryffin is wel een grappig verhaal. In 2012 had ik een nummer geschreven dat ik nooit had afgewerkt. Vorig jaar zond Gryffin een e-mail naar mij. Daarin vertelde hij dat hij een nummer van mij had bewerkt. Ik dacht: "Hoe is hij in hemelsnaam aan dat nummer geraakt?". Hij heeft het geproduceerd en het klonk veel beter dan de manier waarop ik het had gemaakt. Ik hoorde het en ik dacht: "Dit is cool". Het is super EDM maar zeer leuk.

Met Tourist is dat eigenlijk een volledig ander verhaal. Hij is geweldig en briljant. Dat is eigenlijk het enige nummer tot nu toe waar ik op zing dat ik niet zelf heb

geschreven. Ik kreeg veel aanvragen om op nummers te zingen maar ik wees dat telkens af. Toen hoorde ik dat nummer en dat was geweldig dus ik wilde maar al te graag meewerken. In de toekomst komen er enkele features uit waarop ik zing. Mensen die mij graag als zanger willen voor een bepaald nummer. Bijvoorbeeld bij een Duitser Jonas Rathsman, hij is een house-dj en zeer underground. Dat is helemaal niet pop en niet commercieel dus iets volledig anders voor mij om mee te werken. Samen hebben we een erg cool liedje geschreven dat binnenkort uitkomt. Door te werken met elektronische artiesten kan je interessante werelden doen ontstaan. Op productioneel vlak kan je er erg veel met doen. Uiteindelijk is het voor mij belangrijk dat ik ergens van hou. Het kan me niet schelen met wie hij geassocieerd wordt. Veel artiesten zijn zo maar ik vind dat bullshit. Uiteindelijk gaat het alleen om het finale product. Ik lees veel dingen op Pitchfork en 90% van de dingen die daarop komen zijn onhoorbaar. Ze verkiezen stijl boven de inhoud. Ik verkies om mijn eigen opinie te maken.

Leest u de recensies over uw eigen muziek?

Als het negatieve kritiek is en ik ga er mee akkoord, heeft dat wel invloed op mij. Dan bedenk ik mezelf dat meerdere mensen die mening hebben. Ik dacht dat het niemand zou opvallen maar dat blijkt dus wel zo te zijn. Als ik 100% gelukkig zou zijn met alles wat ik gedaan heb, zou ik stoppen. Dat is juist hetgeen wat je doet doorzetten. Je wilt altijd beter doen dan voorheen. Een recensie zal mij normaal niet snel beïnvloeden.

Ik probeer om zo weinig mogelijk recensies te lezen omdat ik er liever naar luister dan er over te lezen. Zo had Pitchfork bijvoorbeeld maar een 5.1 gegeven aan het nieuwe album van Kindness terwijl ik dat een geweldige plaat vind. De media wordt brutaler omdat mensen steeds meer beginnen streamen en alles kunnen beluisteren. Mensen houden er van om negatieve kritieken te lezen. Dus de media speelt daar handig op in, soms in het nadeel van de artiest.

Nochtans bent u zelf een artiest die dankzij Pitchfork is grootgebracht. Hoe voelt u zich hier over?

In 2013 waren ze heel lovend over mij en dat is geweldig. Het internet heeft mij fantastisch geholpen maar tegelijk is het kwaadaardig. Het kan een artiest maken en een artiest kraken. Nu schrijft Pitchfork niet meer over mij omdat ik te commercieel ben geworden. Dus eigenlijk zijn ze een beetje hypocriet.

Wat hoopt u nog te bereiken met dit album?

Ik ben al tevreden dat het nu eindelijk uit is. Het was twee jaar geleden al af, toen kon het niet uitkomen. Nu ben ik al bezig aan mijn tweede album. Mijn aandacht is nu verplaatst naar mijn tweede album. Ik heb de video's voor mijn eerste plaat gemaakt, heb verschillende singles uitgebracht en al het andere creatieve is gebeurd. Alles wat hierna komt, is marketing. Bij deze plaat heb ik alles wat mogelijk was er in gestopt. Ik hield me niet aan één genre, gewoon een grote mengelmoes.

Bij mijn volgende plaat wil ik meer gecontroleerd te werk gaan. Door jezelf limieten op te stellen, krijg je nieuwe en interessante perspectieven. Ik wil iets doen dat mezelf verrast, hierdoor wil ik de nieuwe plaat helemaal anders aanpakken. Ik ben zelf erg trots op mijn debuutplaat en zeer blij dat hij eindelijk uit is. Zelfs als je jouw eigen muziek beu bent, is het leuk dat anderen er naar kunnen luisteren. Ze hebben er een eigen frisse mening over waardoor een nummer weer helemaal nieuw klinkt. Voor iedereen is het een nieuwe plaat behalve voor mezelf.

Hoe zal u dit live proberen brengen?

Deze tour zal ik nog afwerken met de band die ik nu heb en met mezelf als echte frontman. Nu speel ik nog geen gitaar. Ik ben dat aan het leren dus in de toekomst zou ik wel gitaar willen spelen op het podium. Daarnaast wil ik de piano spelen zoals Nils Frahm dat doet live. Loops van het geluid en zeer virtuoos spelen. De klassieke invloed wil ik meer op het podium gaan brengen. Nu hou ik er van om te dansen live.

Ik heb momenteel geen specifieke choreografie. In de toekomst zou ik dat wel willen leren om zo toch wat geordender over te komen. Vooral voor de momenten waarin er enkel muziek is en het publiek wat geëntertaind moet worden. Ik vind dat zelf heel leuk om te zien dus dat wil ik gaan doen. Ik wil verschillende stemmen laten lopen want ik kan geen dertig mensen op het podium zetten. Zo ontstaat er toch een soort van harmonie. Ik stop nu veel meer tijd in het opbouwen van de nummers in plaats van gewoon te starten en te stoppen. In de toekomst zullen mijn shows dus energieker zijn en meer in de richting van een echte show gaan.

< Niels Bruwier >